

Sortir de la presó. Una nova fase

«A la llibertat un s'hi acostuma ràpid. De seguida tot és normal, feliç, perdurable. També pot ser que, simplement, en Jordi Cuixart és un home lliure que circumstancialment és a presó»

En Jordi Cuixart ha sortit de presó en el seu primer permís penitenciari. És el primer dels 9 presos i preses polítiques que ho fa i la sola acció física de fer-ho ha estat notícia. Així ho constatarà d'ara en endavant la foto del fotoperiodista Pau Venteo: puja a un cotxe somrient i amb els dits en senyal de victòria.

Amb la repressió contra l'autodeterminació a Catalunya sempre sembla tot casual o molt ben cronometrat. El 10è president d'Òmnium Cultural surt just el dia que fa 2 anys i 3 mesos que va entrar a presó i just quan surt 48h, falten 48h perquè comenci el segon judici contra el procés. El que acusa de rebel·lió la cúpula d'Interior i dels Mossos d'Esquadra que comandaven la seguretat catalana durant les dues dates més significatives i dures per a la població catalana dels últims anys: 17-A i 1-O.

Assistirem un any després a jornades intenses on quedarà demostrat un cop més que a l'Estat confon llei, dret, legalitat i justícia i ho barreja tot per convertir-ho en armes que fa servir per defensar un únic fi: la unitat territorial d'Espanya. Com si Espanya no hagués canviat mai. Com si fos una realitat bíblica i alhora científica. Com diu en Cuixart: si no fos per la repressió, faria riure.

Sobre el permís i el seu desenvolupament no cal donar molts detalls. La família volia intimitat i gairebé tothom l'ha respectat. Inclosos els mitjans, que no han publicat una fotografia que sí que ha saltat d'un grup de whatsapp a l'altre. Suposo que era inevitable. L'emoció, la felicitat i la naturalitat d'aquestes 48h queda preservada.

La sortida dels presos s'anirà succeïnt. Sigui per un 2n grau esgraonat o un 3r grau, que ja s'hauria d'estar aplicant si no fos pel temor de les mateixes autoritats catalanes a un recurs de la fiscalia. I això ens fa entrar, com a societat, en una nova fase. No només les famílies ens haurem d'acostumar (si és que es pot) a veure'ls sortir... i tornar a entrar. També ho hauran de fer els seus conciutadans (si és que poden). Siguem pacients, ètics i sisplau, no fem el ridícul.

La repressió funciona sempre perquè hi ha un moment en el que t'acostumes al nou paradigma. Allò que et semblava aberrant, per quotidià, esdevé falsament suportable. El franquisme n'era un exemple. Molts podran dir que en el seu dia a dia no vivien tan malament. I no és fins que passes a un nou model de vida que dius ?com podíem aguantar tot allò??. Perquè per davant de tot, vius i tires endavant. I perquè ens han dit que millor que no demanem més. ?Que no estamos tan mal i tot podria anar pitjor?, com a revers tenebrós del martiipolià ?tot està per fer i tot és possible?.

La sensació que m'han deixat aquestes 48h és que a la llibertat un s'hi acostuma ràpid. De seguida tot és normal, feliç, perdurable. També pot ser que, simplement, en Jordi Cuixart és un home lliure que circumstancialment és a presó. No puc evitar traçar la mateixa ruta mental per als catalans. S'ha argumentat que si la independència es realitza, hi haurà un període difícil, d'adaptació i incertesa. Com si no poguéssim tenir segons què perquè en tindriem sobredosi i el nostre cos no està acostumat.

Aquest argumentari em recorda el que pontifica que la societat catalana està dividida. Responc: Espero que sí. Seria horrorós pensar en una societat uniforme i sense capacitat crítica. El que també se'ls podria argumentar és que sí que existeix consens gairebé unànimement en dos

qüestions: els presos haurien de ser a casa i cal un referèndum d'autodeterminació. Estic convençut que deuen estar deixant-se la pell per satisfer aquestes demandes dels seus votants.

Passen les 48h i en Jordi Cuixart torna a presó. També hi havia periodistes esperant-lo. També devia ser considerat notícia. Suposo que per saber si tornava o no (si no, no ho entenc). I va entrar com n'havia sortit. Saludant i somrient. Semblaria que feia seva la màxima d'Isabel Pantoja que sempre apostava per somriure en moments mediàtics difícils: ?Dientes, dientes, que eso les jode?.